



Negyven nap Dél-Amerikában – Epilógus II. (1980)

2010 december 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

A Mar del Plata-i torna után üzenet érkezett a magyar táborba. Menotti, az idegnélküli argentin kapitány üzeni, hogy nagy szeretettel meghívja a magyar labdarúgó-válogatottat egy barátságos mérkőzésre az elkövetkezendő id?ben.

NEGYVEN NAP A TÚLSÓ FÉLTEKÉN [1]

Maradona, a király

Hargitai Károly, Pusztai László, és Ebedli Zoltán elbeszélése után, szabadon [1]

A szakember a ligaválogatottnak három mérkőzését is végignézte, s nyilván ezek adták az „ihletet” a meghívásra. A magyarok vették, megköszönték a kedves invitálást, s már készültek egy újabb tornára. Szerényebbre, kisebbre, mint a Mar del Plata-i. Ezúttal a vendéglátó a Velez együttese volt abból az alkalomból, hogy alapításának 75. évfordulóját ünnepelte a Buenos Aires-i klub.

Az első körben a magyarok az Argentinos Juniors ellen léptek pályára. Ez a társaság eddig még nem vívott ki világhírnevet magának, nem vonultatott fel sztárokat, válogatottak sokaságát lényegében véve tíz átlagos képességű futballista alkotta a csapatot, s csak egy volt, aki elütött a többiektől.

Egy kis, zömök ember Maradona, az új „király”.

A szóbanforgó „uralkodót” Dél-Amerikában Pelé hátrahagyott futball-trónjára készül ültetni a nép. Mindenki egyetért abban, hogy ha valaki, ez a fiú méltó a Fekete Gyöngyszem szögére akasztott koronájára. Csupán egyvalaki nem éri egyet a meghatározással, s ez maga a trónörökös.

- Pelé a csúcs...

Pelé csak egy van... Pelé utolérhetetlen — mondja mindig nagyon szerényen, ha arról faggatják, ki a legnagyobb. És ha arról kerül szó, hogy saját magát mire taksálja, csendesen csak annyit jegyez meg:

— *Még messze vagyok attól, hogy a legnagyobbak között emlegessenek. Ehhez sok idő kell, sok lemondás, rengeteg átdolgozott nap. Ma még azt sem tudom biztosan, hogy végigjárom-e a hosszú utat, s nem hagyom el?bb-utóbb abba a futballt. Mert ma csak a labdának élek, sem a családomat, sem a barátaimat nemigen látom. Nem tudom, meddig bírom így?*

Egyelőre ragyogóan bírja. Ő szervezi a középpályán csapata játékát, ő szortírozza el a labdákat, úgy odateszi a társak lábára, hogy szinte kezelni sem kell, szelíd az, mint a kezesbárány. És ő rúgja a gólokat is. Annak ellenére, hogy ismerik, tudják, mire képes, és oda is állnak mellé. Jó szorosan, csak épp nem ülnek a hátára, mégsem tudják lefogni. Mindezt a mérkőzés előtt a mieink is tudták róla.

Friedmanszky Zoltán Rab Tibi lelkére kötötte, egy percre se mozduljon el a közeléből. Tibi figyelte, majd kinézte a szemét, még loholt is a nyomában, de lépést nem mindig tudott tartani vele. Később Tóth és Udvardi vette át a hálátlan feladatot, közös erővel próbálták kicsit megpuhítani a Kocsis Lajosra emlékeztető alkatú fiatalembert, ő is nehezen boldogultak vele. 2-2 lett a mérkőzés végeredménye, s mind a két gólt Maradom fejelte (!) Kakas kapus hálójába. Az ördögös „király” úgy indult, hogy már az első két méteren három métert vert őrzőjére, ha pedig cselezni kezdett, el?bb-utóbb szédelgett közvetlen környezetében.

Ennek az összecsapásnak Maradona élményt nyújtó játéka mellett volt még egy-két csemegéje. Az egyik **„Kakas kapus nagyjelenetei”** címszó alatt vonult be a 40 nap történelmébe. Ott kezdődött a dolog, hogy tizenegyeshez jutottak az argentinok.

A kíméletlen ítéletvégrehajtó, Maradona állt a labda mögé, aki hiteles források szerint addig még nem rontott büntetőt, nem talált olyan kapusra, aki utolérte volna lövéseit. Most sem vártak újat a nézők, s amikor a fiú nekifutott a labdának, egy kicsit megemelkedett ültében a szurkolóhad. De végül nem emelkedett tovább, hanem szép csendesen visszatottyant. Kakas vetődött és védte a labdát! Később kiderült, hogy kettőjük párbaja 11-es ügyben még korántsem fejeződött be. A 2-2 után a döntőbe jutást további büntetőrúgásokkal rendezte le a két csapat, méghozzá maratoni verseny közepette.

Maradona még két 11-est lőtt, most már védhetetlenül. Végül 13-12-re az ellenfél nyert. De hogyan? A tíz

mezőnyjátékos után a két kapus állt fel egymással szemben. Kakas a magáét berúgta, az ellenfél portását kivédte, s kezdett ünnepelni. De belefojtották a boldogságot, a bíró ugyanis talált valami kivetni valót ténykedésében.

Már korábban is nemegyszer magasra csaptak az indulatok a játéktéren, s kis híján sor került egy látványosságra számot tartó bokszmeccsre is. **Itt a magyar színeket Szokolai Laci** képviselte. A nála két fejjel nagyobb, s kétszer olyan széles űrűje kezdett vele szemben „melegíteni”, ám szerencsére a bíró nem találta egy súlycsoportba valónak a két daliát, s idejében leállította a vetélkedést. „Szaki” a mérkőzés folyamán viszont csak kivívta, hogy egy bokánrúgást követően, a találkozó lefújása előtt, elérje a zuhanyozót...

Mindezért pedig fizetni kellett. Méghozzá készpénzben. Na, nem a meleg vízért, hanem a kiállítás miatt. Korábban jó előre közölték a vendéglátók a mieinkkel, hogy Argentínában ez a divat, a piros lap pénzbe kerül, így nem volt mit tenni, le kellett szurkolni a büntetést. A tizenegyesek között némi meglepetésként hatott, amikor Tóthot, a rúgás előtt szintén kiutasította a zord játékvezető a játéktérről. Elég nehéz volt megindokolnia, mi volt a bűne, de ha nehezen is, talált egyet a síp ura. A mérkőzés izgalmi ugyancsak megviselték a mieinket, olyannyira, hogy a következő találkozót a San Lorenzo ellen 4-1-re simán elveszítették. És megkezdődött a gyengélkedés ...

Még mielőtt a szomorúbb állomások elemzésére sor kerül, valamit a szép emlékekről. Mar del Plataban, a sikerek színhelyén egy nap, a szálló tulajdonosa azzal a kéréssel állt elő, hogy szeretné egy estére vendégül látni a magyar csapatot. De nem itt, az étteremben, hanem kint a nyaralójában. Mivel túl voltak a nehéz tornamérkőzéseken, jól jött egy kis kikapcsolódás, ment hát a csapat. Ott kint nyárson hatalmas húsok sültek, kövér üstben hurka és kolbász rotyogott, majd egy kis itóka is került az asztalra. Az ízes falatokat nótaest követte, amelybe a labdarúgók bevonták vendéglátójukat is, aki rövid időn belül példás előmenetelt tanúsított az édesbús magyar nótaélsajátítása terén.

A túra következő állomása Peru, illetve annak csodálatos fekvésű fővárosa, Lima — lett volna, ha sikerül eljutni oda. De nem... a légitársaság nem üzemelt, gyalog meg messze volt, így nem lett a dologból semmi. Akadt viszont egy találkozó Rosarióban, de ez bár ne lett volna. A News Old Boys várta a mieinket, amely nevével ellentétben nem öregfiúk csapata, hanem nagyon is fiatal. Fiatal és energikus, ráadásul „rossz modorú”. A vendégszeretet náluk smafu volt, s megint csúful végződtek a dolgok, négy kapott góllal, egy adott ellenében. És sajnos, még ez sem az utolsó vereség...

Várkonyi Sándor

(Következik: Mégsem vágják darabokra Friedmanszky kalapját)

- Hargitai Károly naplója -

www.tempofradi.hu - a Flag Polgári Műhely partnere



DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyaláztatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló
